

Hjem stod et Sted ovre i Jylland, en ensom Egn ved Hedegrænsen, hvorfra de som oplyste Folk havde fulgt Tidens aandelige Rørelser. I de lange, mørke Vinteraftener, naar de vilde Vestenstorme væltede sig ind fra Heden, havde de siddet bænkedede omkring Lampen i deres lille lune Stue og læst højt for hinanden af Vennesamfundets Blade og Bøger; og i de lyse Sommerdage var de ofte aget milevidt ad de tunge Sandveje til Folkemøder og kirkelige Forsamlinger . . . lykkelige ved at kunne mætte den Kundskabstrang, som Højskolen i deres Ungdom havde fremelsket hos dem. Men i den senere Tid havde en Uro sneget sig ind i deres Hjærter. Først var det Vilh. Pram, der havde opskræmt dem med sit lidenskabelige og overtalende Sprog. Den Aften, da de havde læst hans første store Tale, hvori han ivrede mod Opfattelsen af Biblen som Guds aabenbarede Ord, havde de længe ikke kunnet falde i Søvn for urolige og forknytte Tanker. Men næsten endnu stærkere havde senere Pastor Magensen rystet Grundvolden for deres Tro ved sit Skrift om Helvede og Helvedstraffene. Tre Aftener i Træk havde de læst Skriftet igennem, før de vilde tro paa, at de havde forstaaet det rigtigt. De havde sagt til hinanden, at naar der ingen Djævel var længer,